

Davant la mort d'una persona estimada

La mort de les persones que tenim a prop ens pren un tros de nosaltres mateixos. La mort ens trenca.

M. Cabo

Tant és que sigui la mort d'algú ja gran que ha pogut viure una llarga vida, o la mort ja tristament esperada d'un malalt, o la mort sobtada que agredeix de cop, sense avisar. Sempre, quan mor algú que tenim a prop, algú que estimem, perdem un tros de la nostra vida mateixa.

I ens preguntem: ¿Què hem de fer, com podem viure aquesta realitat tan dolorosa?

L'esperança de la vida eterna

Nosaltres creiem que l'últim horitzó de la vida humana no és la mort, no és el no-res. Sinó que és trobar-se amb Déu, amb la Vida plena de Déu, amb el seu Amor sense fronteres.

Davant la mort, el millor que podem fer és mirar cap a Jesús. Ell va ser fidel a l'amor de Déu fins a morir en una creu. I nosaltres, contemplant-lo a ell allà clavat, ens sentim cridats a afirmar, amb tota la fe, que aquella vida tan valuosa no va quedar definitivament destruïda. Nosaltres afirmem que Jesús viu per sempre, en la vida plena i eterna de Déu. I com ell, nosaltres també esperem viure aquesta vida.

Certament que no sabem gens com serà, aquesta vida que esperem. Però sí que sabem que, si caminem per aquest món units a Jesús, i amb ganes d'estimar tal com ell va estimar, estem cridats a compartir aquesta vida seva. La nostra fe és aquesta: que, més enllà d'aquest món, cadascú de nosaltres, la nostra mateixa persona, continuarem vivint, però en una vida diferent, i en la qual no hi haurà ni dolor ni mal ni mort. Viurem la vida de Jesús, la vida de Déu.

L'aigua, la llum, la vida

Nosaltres, un dia, vam començar a formar part de la comunitat dels seguidors de Jesús. Va ser el dia del nostre baptisme. La majoria el vam rebre de petits, sense tenir-ne cap consciència; d'altres, en canvi, de més grans. Però tant per als uns com per als altres, aquella aigua ens va fer néixer de nou, ens va unir a Jesús mort i ressuscitat, ens va donar la vida de fills de Déu. I aquesta vida no s'acaba mai.

El dia del nostre baptisme, allà, al costat de l'aigua en què havíem de ser batejats, hi havia un ciri encès. Era el ciri pasqual, el ciri

que cada any encenem la nit de Pasqua per simbolitzar Jesús ressuscitat. D'aquell ciri es va encendre el ciri que duien els nostres padrins (o que dúiem nosaltres mateixos, si vam ser batejats de grans), per significar que nosaltres rebíem la llum de Jesús, la llum vencedora de la mort. Per això, quan un cristià mor, també s'encén en el seu comiat el ciri pasqual, per recordar que aquella llum continua encesa, més enllà d'aquest món, en la vida de Déu. I el cos mort d'aquell cristià és també aspergit amb l'aigua, per recordar el baptisme que el va fer fill de Déu, i que li dóna la vida per sempre.

Certament que hi ha molts homes i dones que no han rebut aquest do del baptisme, i això no vol dir que quan moren Déu els hagi de rebutjar. Déu és misericordiós amb tothom i té els braços oberts per a tothom. Però els cristians tenim aquesta sort: que Déu se'ns ha acostat visiblement a través de l'aigua vesada damunt nostre, i ens ha fet entrar en la seva família, i ens ha donat així la penyora de la vida per sempre.

El coratge de viure

El millor homenatge que podem fer a la persona estimada que ha mort, és continuar nosaltres vivint la vida amb coratge.

Amb aquesta persona estimada hem compartit moltes coses importants, molta vida. Continuar aquesta vida, continuar-la amb ganes encara que a vegades pugui costar molt, continuar-la posant l'interès en allò que realment val la pena, com és l'estimació, l'esperit obert i generós, les ganes d'ajudar que tothom pugui viure amb dignitat i felicitat... tot això serà la millor manera de fer que tota la vida que hem viscut amb la persona que ha mort, continuï present en nosaltres.

I tot això, és clar, viscut amb la companyia de Déu, amb la llum de Jesucrist. Déu és al costat nostre, ens acompanya. Jesús ens

mostra un camí, una manera de viure, una confiança i una esperança que no queden destruïdes per la mort. No hem de tenir por de refugiar-nos en ells, no hem de tenir por de buscar la seva mà amorosa per agafar-nos-hi. Encara que a vegades sembli que no hi són. Com diuen unes paraules que llegim a l'Antic Testament: "És bo d'esperar en silenci la salvació del Senyor".

La pregària

Aquesta companyia de Déu la vivim en la pregària. Pregària per compartir amb ell el nostre dolor i la nostra tristesa, per recordar també tot el que va significar per a nosaltres aquella persona que hem perdut, per cercar la fortalesa que necessitem. I pregària per la persona estimada que ens ha deixat, per demanar-li a Déu que l'ompli de tot el goig i tota la pau, que l'aculli amb tot el seu amor, que li perdoni el mal que, a causa de la feblesa humana, hagi pogut fer al llarg de la seva vida.

Certament que Déu ja ho fa, això. Ell no necessita que li ho demanem. Déu vol acollir tothom, i entén millor que ningú, sens dubte millor que nosaltres, les nostres febleses. I sap trobar en tots els seus fills, tant si han mantingut una fe ferma i ben viscuda, com si se n'han allunyat pel motiu que sigui, com si han viscut una vida amb confusions i incerteses, l'espurna del seu amor. Però encara que Déu no necessiti que li ho demanem, a nosaltres sí que ens cal demanar-li-ho, sí que ens cal expressar al nostre Pare Déu els nostres millors desigs i la nostra confiança en la seva bondat inesgotable.